

РЕШЕНИЕ

№ 1938

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Т.ова
като разгледа докладваното от Румяна М. Найденова Въззивно гражданско дело № 20231100501751 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивни жалби и на двете страни в първоинстанционното производство срещу съответно неизгодните части от решение № 20003710/13.01.2022 г., постановено по гр. д. № 55731/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 48 - ми състав.

С посоченото решение ответникът ЗКПУ „М.***“ е осъден на основание чл. 49 ЗЗД вр. чл. 45 ЗЗД да заплати на ищцата Н. Ц. К. - Р. сумата в размер на 3 000 лева, ведно със законната лихва от 30.07.2019 г. до окончателното изплащане, представляваща претърпени от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в загубено време, психически страдания, тежки стомашни страдания, безпокойство и стрес, накърняване на достойнството и доброто име, предизвикани вследствие на злоупотреба с лични данни на ищцата, извършена от служител на ответната кооперация чрез представянето на неистински договори за наем в Държавен фонд „Земеделие“ за периода до 24.07.2019 г., както и сумата в размер на 1000 лева - претърпени от ищцата неимуществени вреди в резултат на експес от продължаващото от ответника увреждане, считано от 25.07.2019 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба /30.09.2019 г./ до окончателното изплащане. С първоинстанционното решение първият предявен иск е отхвърлен за разликата над сумата от 3 000 лева до пълния предявен размер от 5 000 лева, а вторият предявен иск - за разликата над 1 000 лева до пълния предявен размер от 3000 лева.

Във въззивната жалба на Н. Ц. К. - Р. се излагат подробни съображения, че решението

в обжалваните отхвърлителните части е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Моли се решението в обжалваните части да бъде отменено, а предявените искове да бъдат уважени изцяло. Претендира се присъждане на сторените разноски в първоинстанционното исково и във въззивното производство.

В установения от закона срок, въззиваемият ЗКПУ „М.***“ не е депозирал отговор на въззивната жалба.

Във въззивната жалба на ЗКПУ „М.***“ се излагат подробни съображения, че решението в обжалваните уважителни части е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Моли се решението в обжалваните части да бъде отменено, а предявените искове да бъдат отхвърлени изцяло. Претендира се присъждане на сторените разноски в първоинстанционното исково и във въззивното производство.

В установения от закона срок, въззиваемият Н. Ц. К. - Р. е депозирала отговор на въззивната жалба, с който я оспорва като неоснователна по подробно изложени в отговора съображения.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбите са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и са процесуално допустими.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението. При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правни норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

Исковата претенция намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 49 ЗЗД. За нейното уважаване е необходимо да се констатира кумулативната даденост на следните предпоставки: 1) правоотношение по възлагане на работа, 2) осъществен фактически състав по чл. 45 ЗЗД от физическото лице – пряк изпълнител на работата със съответните елементи (деяние, вреда – имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина), 3) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа – чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа.

Основният обективен елемент от горепосочените правопораждащи фактически състави на деликтна отговорност е извършване на противоправно деяние, тоест такова действие или бездействие, което обективно да води до накърняване на защитен от закона

правен интерес, субективно право или правнозначима ценност от категорията на естествените права. В разглеждания случай ищецът се позовава на увреждащо поведение на ответника, изразяващо се в подписване на договори от нейно име, подправяне на подписа й и използване на нейните лични данни, които действия ищцата твърди да са извършени от служители /членове/ на ответната кооперация.

За установяване на противоправното поведение на ответника ищецът е ангажирал следните доказателства. Приложено е досъдебно производство № 251-ЗМ-12/2020 г. по описа на ОД МВР – Бургас, с вх. № 8911/2019 г. на Окръжна прокуратура – Бургас, частна почеркова експертиза и докладна записка с вх. № 02-6500/1724 от 25.07.2019 г. от дирекция „Противодействие на измамите“ към ДФ „Земеделие“.

Настоящият въззивен състав намира, че от така представените доказателства не се установява противоправно поведение на служители на ответника.

Основателни са оплакванията, обективирани във въззивната жалба на кооперацията, че по настоящето дело не е била поискана, респективно допусната съдебно – почеркова експертиза, която да установи, че договорите за наем са били подписани от П.М.П., респективно друг представител на ответната кооперация.

В съдебната практика, обективирана в решение № 66/12.03.2015г. по гр. д. № 5839/2014г. на ВКС, ГК, IV г.о., решение №43 от 16.04.2009г. по т.д.№648/2008г. на ВКС, ТК, II т.о., решение №43 от 15.03.2011г. по т.д.№414/2010г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 36 от 28.02.2012г. по т.д.№ 319/2011г. на ВКС, ТК, II т.о., решение №29 от 14.05.2016г. по т.д.№94/2015г. на ВКС, ТК, I т.о. и други, се приема, че за гражданския съд е задължителна за съобразяване само присъдата на наказателния съд и то по въпросите, изрично посочени в чл. 300 от ГПК /извършено ли е деянието, неговата противоправност и вината на дееца/, като в тези случаи законодателят е ограничил приложението на принципите на непосредственост /чл.11 от ГПК/ и свободно формиране на вътрешното убеждение /чл.12 от ГПК/. Всички останали факти, които имат отношение към гражданските последици от деянието, респ. деликта, следва да бъдат установени с допустимите доказателствени средства в рамките на производството по разглеждане на гражданското дело. С оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, тези факти подлежат на доказване пред гражданския съд, независимо дали по отношение на същите са събирани доказателства в хода на досъдебното, респективно наказателното производство. Ето защо, постановлението за прекратяване в досъдебното производство и изразените в него мотиви не обвързва гражданския съд.

В решение № 133/04.04.2012г. по гр. д. № 1243/2011г. на ВКС, ГК, II г.о., се приема, че разпоредбите на раздел IV от глава XIII от ГПК /отм./ изключват процесуалната възможност заключение, дадено пред друг орган на съдебната власт – орган на досъдебно наказателно производство или прокуратура, да се цени в общия исков процес като експертно заключение, без вещото лице да е определено от съда, без да е спазена процедурата по чл.160 от ГПК /отм./ и без заключението да е прието от решаващия делото граждански съд. Процедурата, уредена в процесуалния закон, гарантира освен непосредственото възприемане от страните на депозираното заключение, така и правото на защита на страните и дадената им в тази насока възможност, както да задават въпроси на вещото лице, така и да оспорят заключението по предвидения ред.

Ето защо, съдът не може да кредитира представената от страната „частна почеркова експертиза“ като експертно заключение по настоящето дело. В решение № 214/2013 от 29.05.2014г. по т.д.№992/2012г. на ВКС, ТК, I т.о., се приема, че частната експертиза не съставлява годно доказателствено средство и за да се позове на експертно заключение по разрешения в същата въпрос, изискващ специални знания, съдът следва да допусне нарочна съдебна експертиза и надлежно да събере същата като доказателство в рамките на исковото производство.

Изложените в мотивите на постановлението за прекратяване на досъдебното производство също не може да обвърже настоящия съд и да приеме, че договорите за наем са подписвани от П.П., поради изложените по – горе съображения. По настоящето дело нито е поискана, нито е допусната съдебно – почеркова експертиза за изясняване на това обстоятелство. Изготвената частна експертиза, както и изготвените в друго производство, но не е за целите и в настоящия процес, не обвързва съда по настоящето дело.

В допълнение следва да се отбележи, че в съдебната практика се допуска, например решение № 48/23.07.2020г. по т. д. № 199/2019г. на ВКС, ТК I отд., експертизи, назначени в други производства, с изрично съгласие на страните, да се приемат като писмени доказателства, ведно с приложенията към тях, но те ще имат доказателствената сила само на частни писмени документи, а не на приети по делото експертни заключения. Дори в случая да се приеме, че е налице такова съгласие, като процесуалният представител на ответника в открито съдебно заседание /л. 102 от делото на СРС/ е изразил становище да се приемат представените с молбата от 02.10.2020г. писмени документи, измежду които и частната СГЕ, същата би могла да бъде кредитирана единствено като частен писмен документ. В нея е посочено, че подписите в графа „наемодател” и в трите изследвани договора за наем, не са положени от Н. К. – Р.. Това обаче не доказва противоправно поведение на ответника. Такова би било налице, ако се докаже, че представител/служител на ответника се е подписал вместо ищцата, респективно е представил пред съответните ОСЗГ документи, за които знае, че са неистински.

От друга страна, действително от материалите в досъдебното производство е видно, че е изготвена СГЕ, но вещото лице посочва, че не може с категоричност да отговори дали подписът е на П., доколкото се представят само копия на договорите, но не и оригинали. По – съществено обаче е, че в протокола от същото открито съдебно заседание – л. 102 от делото на СРС е налице изрично възражение от страна на процесуалния представител на ответника да се изискат, респективно приемат материалите от досъдебното производство, поради което изготвената в досъдебното производство СГЕ не може да се вземе предвид от настоящия състав и като частен документ, предвид посочената по – горе практика.

Следва да се отбележи, че с изготвения доклад по чл. 140 ГПК съдът правилно е разпределил доказателствената тежест, като изрично е указал на ищцовата страна, че не сочи доказателства за противоправното поведение на ответника. Събраните по делото доказателства не са такива, които да установят такова поведение на служители на кооперацията.

По своя характер документи от досъдебното наказателно производство – напр. обяснения, показания на свидетели, са частни документи със свидетелстващо съдържание, чиято доказателствена сила се преценява от съда по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото /в т.см. е и трайната съдебна практика - Определение № 610 от 8.05.2014 г. на ВКС по гр. д. № 959/2014 г., III г. о., ГК Определение № 536 от 2.07.2009 г. на ВКС по гр. д. № 501/2009 г., II г. о., ГК и др., решение № 358/17.01.2014г. по гр. д. № 1381/2012г. на ВКС. Същото е възприето и в решение № 70/21.04.2015г. по гр. д. № 5100/2014г. на ВКС.

В настоящия случай обаче П.П., за който се твърди да е съставил и подписал договорите от името на К. - Р. е починал преди образуване на досъдебното производство, тоест от същия не са давани обяснения в досъдебно производство. Видно от протокола за разпит на свидетел на К.П., същата не знае кога и от кои лица са подписвали договорите. От протокола за разпит на М.П. в досъдебното производство също не могат да се извлекат неизгодни за страната признания. Същият посочва, че не е попълвал и подписвал договори за наем.

Видно от представените по делото протоколи за разпит на М.П. и К.П., П.П. лично се

е занимавал със събиране и попълване на документите, необходими при заявяване за подпомагане пред Общинска служба по земеделие и гори. Той лично е ходел и подавал документите, като никой друг е нямал пълномощно за подаване на заявленията за подпомагане и други документи, свързани с кооперацията. Самото попълване на документи и представянето им пред ОСЗГ обаче, включително и подаването на заявления, не представлява противоправно поведение. Такова би било налице при доказано съставяне на неистински документ, респективно представянето му пред ОСЗГ. При липса на твърдения в показанията на тези свидетели, че представител на кооперацията се е подписвал вместо К., същите не могат да бъдат кредитирани като извънсъдебни признания.

Не се доказва, че именно П.П. е изготвил и подписал договорите за наем. Според СРС противоправното поведение се изразява в представянето на неистински договори. Това обаче изисква наличието на знанието у дееца. Самото изготвяне на договора за наем не представлява противоправно поведение. Такова би било налице в случай, че П. е подписал договора вместо ищцата или е знаел, че друго лице, а не К. – Р. е подписала договора за наем и въпреки това го е представил пред ОСЗГ с цел получаване на субсидии.

Отговорът на М.П., приложен на л. 27 от делото на СРС не може да се приема като признание за осъществено противоправно поведение. Той съдържа единствено признание, че за посочените стопански години имотите на ищцата са се обработвали от ответната кооперация.

Дори и при установено неправомерно използване личните данни на ищцата, липсват доказателства това да е извършено от представител на кооперацията.

Противоправно поведение не може да се установи и от показанията на разпитания по делото свидетел – съпруг на ищцата. Видно от показанията на същия, Р. не говори български език. При това положение, дори и да е присъствал на срещата с настоящия председател на кооперацията, не може да се приеме, че е непосредствен свидетел на разговора, за да се установи признание за извършено противоправно деяние. Самият свидетел посочва, че е разбирал разговора „чрез езика на тялото“, чрез „тона й“, поради това, че „виждал сълзи“. В същото време посочва, че не е разбрал „конкретните думи – л. 132 от делото на СРС.

Като съобрази изложеното в съвкупност, въззивният съд намира, че не се установяват осъществени противоправни деяния от страна на служители /членове/ на ЗКПУ „М.***“ спрямо ищеца, в резултат на който да се ангажира деликтната отговорност на кооперацията за обезщетение за неимуществени вреди.

Липсата само на една от предпоставките по чл. 49 вр. с чл. 45 ЗЗД води до недоказаност на иска, поради което не е необходимо обсъждането на останалите предпоставки за уважаване на иска. Следва да се отбележи, че още с отговора на исковата молба ответникът е оспорил наличието на противоправно поведение на служители на кооперацията, поради което неоснователни са изложените в отговора на въззивната жалба доводи, че липсва такова оспорване.

Поради несъвпадане на крайните изводи на настоящия състав с тези на първоинстанционния съд, решението следва да се отмени в обжалваната от кооперацията част и потвърди в отхвърлителната част, обжалвана от К. – Р..

Относно искането за увеличение на цената на иска и оплакването на въззивника К. – Р. в тази връзка, следва да се отбележи следното. За първи път искането за увеличение на иска е направено с молба от 02.10.2020г. Същото е обосновано с настъпването на нови обстоятелства, респективно претърпени неимуществени вреди, след датата на завеждане на делото пред СРС. С мотиви, че това на практика представлява предявяване на нов иск, съдът

е отхвърлил искането на ищцата за увеличение на иска. Ищцата е обжалвала това определение на СРС, като в тази връзка е постановено влязло в сила определение № 997/25.01.2023г. по в. ч. гр. д. № 309/2023г. на СГС, с което е оставена без разглеждане жалбата срещу определението, с което съдът се е произнесъл по чл. 214 ГПК, тъй като актът не подлежи на обжалване.

Действително ищцата е отправила повторно същото искане по чл. 214 ГПК, като съдът се е произнесъл в същия смисъл в открито съдебно заседание на 20.10.2021г. Въпреки това, във връзка с дадените указания към ищцата да уточни кой акт на СРС обжалва, с молбата от 30.12.2022г. ищцата е заявила, че обжалва определението на СРС от 04.11.2020г. а не последващото такова, в която връзка е постановено и определението по в. ч. гр. д. № 309/2023г. на СГС. Независимо от това следва да се отбележи, че постановените определения по чл. 214 ГПК не преграждат по – нататъшното развитие на делото, като няма никаква пречка за вредите, настъпили след датата на исковата молба, ищцата да предяви нов иск.

По разноските:

Ответната кооперация не е заявила искане за разноси и не представя доказателства за такива, поради което съдът не дължи произнасяне.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20003710 от 13.01.2022 г., постановено по гр. д. № 55731/2019 г. на Софийски районен съд, 48 състав, **в обжалваната част**, в която ЗКПУ „М.***“, ЕИК **** е осъдена да заплати на Н. Ц. К. – Р., ЕГН *****, на основание чл. 49 ЗЗД вр. чл. 45 ЗЗД, сумата от 3000 лв., ведно със законната лихва от 30.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща претърпени от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в загубено време, психически страдания, тежки стомашни страдания, безпокойство и стрес, накърняване на достойнството и доброто име, предизвикани вследствие злоупотреба с лични данни на ищцата, извършена от служител на ЗКПУ „М.***“ чрез представяне на неистински договори за наем в Държавен фонд „Земеделие“ за периода до 24.07.2019 г., както и сумата в размер на 1000 лв., представляваща претърпени от ищцата неимуществени вреди в резултат на ексцес от продължаващото от ответника увреждане, считано от 25.07.2019 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба /30.09.2019 г./ до окончателното изплащане на вземането, включително и в частта за присъдените разноси **и вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. Ц. К. – Р., ЕГН ***** срещу ЗКПУ „М.***“, ЕИК **** искове с правно основание чл. 49 ЗЗД вр. чл. 45 ЗЗД, за сумата от 3000 лв., ведно със законната лихва от 30.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща претърпени от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в загубено време, психически страдания, тежки стомашни страдания, безпокойство и стрес, накърняване на достойнството и доброто име, предизвикани вследствие злоупотреба с лични данни на ищцата, извършена от служител на ЗКПУ „М.***“ чрез представяне на неистински договори за наем в Държавен

фонд „Земеделие“ за периода до 24.07.2019 г., както и за сумата в размер на 1000 лв., представляваща претърпени от ищцата неимуществени вреди в резултат на експес от продължаващото от ответника увреждане, считано от 25.07.2019 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба /30.09.2019 г./ до окончателното изплащане на вземането, като неоснователни и недоказани.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20003710 от 13.01.2022 г., постановено по гр. д.№ 55731/2019 г. на Софийски районен съд, 48 състав в останалата обжалвана част.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при предпоставките на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____